

BEMOEDIGING DOOR DE GOEDE HERDER

door

BERNARDUS SMYTEGELT

Bernardus Smytegelt is één van de meest bekende predikanten uit de tijd van de Nadere Reformatie. Hij werd geboren op 20 augustus 1665 te Goes, als zoon van Marinus Smytegelt (boekverkoper) en Anna Lambregtse. Smytegelt bleef ongehuwd.

Hij studeerde theologie in Utrecht waar hij veel contact had met de hoogleraar M. Leydekker. Hij verdedigde bij hem in 1686 zijn dissertatie “Over de eenheid der kerk”, die hij opdroeg aan zijn vader, en aan zijn oom Petrus Smytegelt, predikant te Middelburg. Zijn medestudenten achtten hem zeer vanwege zijn godsvrucht en heel zijn houding. Hij was op en top een Zeeuw: zijn studiejaren in Utrecht waren de enige die hij doorbracht buiten Zeeland. De familie was afkomstig van Tholen.

In 1689 werd Smytegelt bevestigd tot predikant te Borssele. Van daar vertrok hij in 1692 naar zijn geboortestad Goes. Kort na zijn komst daar gaf hij blijk van wijsheid en pastoraal inzicht bij een hevige twist rondom de benoeming van een paar rentmeesters.

In 1695 nam hij de herdersstaf op in de gemeente van Middelburg. Hij verwierf zich daar in de loop der jaren grote invloed en aanzien als trouw pastor en bovenal prediker. Smytegelt was een populaire prediker die gewoon was voor de vuist weg het woord te voeren. Hij had een forse stem en gebruikte een levendige stijl. Zelf heeft hij geen van zijn preken volledig opgetekend. Sommigen hebben geprobeerd ze op te nemen, van wie Maria Boter de meest bekende is.

Hij was zeer geliefd. Algemeen betitelde men hem als vader Smytegelt, of “de oude van het Singel”. Hij verstond het als boeteprediker zich te richten tot alle lagen der samenleving. Kwaden van allerlei aard werden door hem aan de orde gesteld. Niemand, hoog of laag, werd door hem gespaard. Dus viel hem ook smaad ten deel. Verder was zijn prediking een doorgaande oproep tot het beoefenen van persoonlijke godsvrucht. In eigen persoon stelde hij een voorbeeld van zuivere wandel, in ootmoed en eenvoud, ook in geloof.

Sinds 1729 leed hij aan erge, lichamelijke pijnen en was hij meer dan eens ziek. In 1735 werd hem eervol emeritaat verleend. Op 6 mei 1739 ontsliep hij.

Veel preken van Smytegelt worden thans nog opnieuw uitgegeven en met veel zegen gelezen. Bijzonder is dat hij 145 preken heeft gehouden over Mattheüs 12:20-21. Ze werden in twee delen uitgegeven onder de titel “Het gekrookte riet” (’s-Gravenhage en Middelburg, 1744).

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 3, blz. 337-340.

De hierna volgende twee preken zijn afkomstig uit het boek “Het gekrookte riet” of honderd vijfenveertig Predikatiën over Mattheüs 12:20-21. Aan de titel is toegevoegd: “waarin een zwak en kleingeloovig christen opgewekt en bestuurd wordt, om op den Heere Jezus te hopen, mitsgaders verscheidene gevallen en zwarigheden van het gemoed worden opgelost en beantwoord, tot derzulker vertroosting en aanmoediging, om met blijdschap, al strijdende, den weg des geloofs naar den hemel te bewandelen, en aan de eeuwige gelukzaligheid te zijner tijd deel te krijgen” door Bernardus Smytegelt, in zijn leven getrouw bedienaar des

Evangelies te Middelburg. Later ook uitgegeven door I.J. Malga te Nijkerk (1856). Omdat de eerste twee preken bij elkaar horen, zijn ze in deze hertaling beide opgenomen. In bovengenoemde uitgave de pagina's 1-9 en 10-17. De preken zijn herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

-.---.--.

BEMOEDIGING DOOR DE GOEDE HERDER

door

BERNARDUS SMYTEGELT

EERSTE PREEK

“Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen, totdat Hij het oordeel zal uitbrengen tot overwinning. En in Zijn Naam zullen de heidenen hopen”. Mattheüs 12:20-21

Wij lezen in Genesis 33:13-14 dat Jakob met zijn kudde zijn broer Ezau ontmoet. In plaats dat Ezau hem doodslaat, vallen zij elkaar om de hals en kussen ze elkaar. Ezau's haat is zó omgedraaid dat hij zegt: Mijn broeder, de plaats waar u naar toegaat, is niet zo veilig. Ik heb zoveel soldaten die voor mij uittrekken. Sta mij toe dat ik een aantal van hen met u laat meetrekken, zodat u veilig bij mijn en uw vader aankomt.

Wat zegt Jakob? Mijnheer, u weet dat ik kleine kinderen, zogende schapen en zwakke lammeren bij mij heb. Als de kudde maar één dag afgedreven wordt, zal ze sterven. De lammetjes zijn te teer en de kinderen zijn te klein om zo'n tocht met gewapend krijgsvolk te maken.

Daarna zegt hij: Mijnheer, omdat ik de toestand van de kudde ken, verzoek ik u dat u vooruit trekt, en ik zal me op mijn gemak als leidsman voegen naar de gang van het werk. Zo kwam die trouwe herder eigenlijk waar hij wezen moest.

Is de Heere Jezus ook niet zo'n Herder? In Johannes 10 zegt Hij: Ik ben de goede Herder. Heeft Hij niet een kudde? Hij heeft Zijn Gemeente met Zijn bloed gekocht, Handelingen 20:28. Hij stelt Zijn leven voor Zijn schapen en Hij kent Zijn schapen, Johannes 10:11,15. Van Hem wordt gezegd dat Hij Zijn kudde weiden zal als een herder. Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen, en de zogenden zal Hij zachtjes leiden, Jesaja 40:11.

Als deze en gene worden toegebracht door de werkingen van de Geest, dat zijn zij die jonge kinderen in Christus zijn, dan weet Hij wel wat ze aankunnen en hoe klein hun kracht en genade is. Ook voegt Hij zich op Zijn gemak naar de gang van het werk. Hij drijft hen niet boven hun vermogen; nee, Hij draagt hen in hun zwakheid. Als ze niet verder kunnen, laat Hij hen wat staan en blijft Hij bij hen. Als ze gebroken van hart zijn, heeft Hij dan genezing voor hen? Och ja. Laat Hij de zwakken verder gaan zonder dat Hij hen verbindt? Nee, maar Hij doet zoals Jakob die met zijn gehele kudde binnenkwam. Zo doet ook deze Herder. Hij zegt: Word niet ontroerd. Heb Ik u overtuigd, u pijn gedaan en stil gezet? Houd moed, Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten. Het gekrookte riet zal Ik niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Ik niet uitblussen, totdat Ik u tot de overwinning zal gebracht hebben, en totdat Ik het oordeel tot overwinning zal gebracht hebben. Dan zal Ik u allen tot Mij nemen.

In de eerst acht verzen leest u dat de Zoon van God met de Farizeeën in een twistgesprek raakt over de sabbat. Hij stopt hen de mond met woord en daad. In deze acht verzen stopt Hij hen de mond met woorden. Hoe staat het met de werken van liefde en godsdienst? vraagt Hij. Kan God, Die een Heere is van de sabbat, ook niet een andere dag instellen? Zij konden daarop niet veel antwoorden. Van vers 9 tot vers 15 stopt Hij hen de mond met daden door het genezen van een mens met een verdorde hand op de sabbat. Hij zegt: Als een mens een schaap heeft en dat valt op een sabbat in de gracht, zou hij dan zijn hand niet uitsteken en het eruit trekken? Hoe veel gaat nu een mens een schaap te boven?

Ze hadden niet één woord meer te zeggen, maar ze kookten van ergernis. Zij zeiden dat ze dit niet langer konden verdragen. Hij moet sterven als hij ons zo de mond stopt, maar Jezus ontweek hen, want Zijn tijd was nog niet gekomen. De Heere Jezus genas er velen en ze konden niet zwijgen. Hij zei dat ze het aan niemand moesten vertellen. Hij pochte niet als iemand die zijn eigen eer zoekt, maar Hij zei: Vertel het niet verder.

Ze Zaligmaker vond veel weerklank in de harten, maar omdat Hij het werk der genade begon, was dit nog niet direct groot. Het was een moeilijke tijd voor overtuigden. De een sprak zus en de ander zo. De Heere toonde dat Hij niet veel ophef zou maken, maar waar Hij het werk begonnen had, zou Hij het niet loslaten.

Het was Gods opdracht aan de profeet dat hij niet zou schreeuwen, noch zijn stem verheffen, noch zijn stem op de straten laten horen. De reden dat Hij het er niet bij laat zitten als Hij iemand overtuigd heeft, is dat het Zijn ambt is en de opdracht van de Vader om daaraan de hand te houden en het gekrookte riet niet te verbreken noch de rokende vlaswiek uit te blussen, Jesaja 42:1-3.

Nu hebben we u de verzen 20-21 voorgelezen, waarin de Heere ons toont dat waar Hij het werk begonnen is, Hij Zijn hand niet zal terugtrekken, totdat Hij hen tot de overwinning gebracht zal hebben, en totdat Hij hen behouden zal hebben ondanks de tegenkanting van de duivel en van de wereld. En wanneer er onder Zijn volk zijn die het tegenspreken, dan zullen er onder de heidenen zijn die op Zijn Naam zullen hopen.

Nu zullen wij u laten zien:

1. Een gekrookt rietje.
2. De Heere zal het niet verbreken.
3. Hoe waar dit gedeelte is.

Wij gaan dus eerst over een gekrookt rietje spreken, vervolgens over de Heiland en dat Hij dit niet zal breken. Een gekrookt rietje zegt: Ik weet niet of God mij wel zal helpen. Ja, Hij zál u helpen, en dat zullen wij u laten zien.

1.

Wat het eerste aangaat, de letterlijke betekenis van riet en biezen is ons bekend. Het is een zwak en snel groeiend gewas dat niet veel aanzien heeft en weinig wordt gebruikt. Het kan evenwel veel verdragen. Wordt het door slecht weer tegen de grond geslagen, zodra de storm voorbij is, groeit het weer des te sneller.

Riet en biezen ondersteunen elkaar. U kunt eerder door een eikenbos komen dan door een bos van riet en biezen. Die zwakke planten versterken elkaar meer dan de eikenbomen der gerechtigheid. Mozes lag in een kistje van biezen en riet op het water, en er wordt over riet en biezen geschreven in Jesaja 35:7.

Dit is wat de letterlijke tekst betreft, maar de Heere bedoelt hier met riet niet anders dan een mens. Een mens, die Hij begenadigd heeft door Zijn werk te leggen in hun beklagenswaardige

en wankelende bestaan. Wat is een beginneling in Christus aan veel tegenslagen onderworpen! De Heere geeft beelden in Zijn Woord waarin de sterken worden uitgeschilderd. Hij noemt hen ceders op de Libanon, eikenbomen der gerechtigheid, het paard van Zijn Majesteit in de strijd, helden van Salomo, legers die schrikaanwendend zijn als slagorden met banieren. Maar van de beginnelingen en de zwakken in de genade staan andere beelden in het Woord. Ze worden net zo levensecht afgeschilderd en uitgebeeld als de sterken. Hoe worden zij genoemd? Een klein kind, een lammetje, een rankje, een jong druifje, een wichtje, dat wat het meest teer is, een spruitje, een plantje, en ook een rietje, een gebroken rietje. Een kind van God, overgebracht in de staat van de genade, wordt een rietje genoemd en een gekrookt rietje.

Waarom komen ze onder die afbeelding voor?

Een rietje is niet vanzelf gaan groeien. Het is door de hand van God geplant, hoe zwak en klein het ook is, evenals de granaatappelboom en de arend uit Gods hand voortkomen. Zo is het ook met de kleinen in de genade. Het werk der genade is in hen, en dat is door Gods hand in hen geplant. Ze zijn een plant van de Vader, Mattheüs 15:13. Het is het werk van Zijn handen, waardoor Hij verheerlijkt wordt, Jesaja 40:21. Ach, kinderen van God, het werk dat in u aanwezig is, is niet het werk van uw eigen hand. Hij heeft ons gemaakt en niet wij, tot Zijn volk en het werk van Zijn handen, Psalm 100:3.

Een rietje is aan de buitenkant niet aanzienlijk en het ziet er onaantrekkelijk uit. Een kind van God heeft in het begin van het nieuwe leven niet veel aanzien, al worden grote dingen in hem gewerkt. De wereld zegt ervan: Kan uit Nazareth iets goeds voortkomen? Zijn niet allen die daar spreken Galileeërs? Wat bent u uitgegaan om te zien? Een riet dat door de wind heen en weer bewogen wordt?

Riet en biezen groeien in valleien en moerassen. Een kind van God is in het begin doorgaans heel laag en klein in zijn ogen. Ach, Heere, zeggen ze, wat ben ik en wie ben ik? Een dode hond. Ach, ik ben zo klein. Ze zijn als de tollenaar. Ze blijven van verre staan en zeggen: Heere, ik ben niet waard tot U te naderen of met U te spreken. Ik ben Uw knecht, Heere, Heere; wat zult U bij mij doen? Heere, ga uit van mij, ik ben een zondig mens, 2 Samuël 7 en Lukas 5.

Een riet staat in de diepe wateren. Zo gaat het ook met een zwak kind van God. In welk water staan ze? In het water van de genade en van de geestelijke werkzaamheden, Jesaja 44:3. In het water van de tranen, 2 Koningen 22:19, en in het water van de tegenslagen en verdrukkingen. Hoe meer Israël verdrukt werd, hoe meer ze toenamen, Exodus 1:12.

Een riet staat in moerassen en slijk. Wat een zonde heeft een kind van God vóór en in het eerste begin dat er genade in zijn leven is. Met hoeveel verdorvenheden zijn ze bezet, zodat ze moeten zeggen, en ook daarna: Daar woont niets goeds in mij, Romeinen 7:18. Wat een verdorvenheden hebben de zwakken in het vervolg van het genadeleven, zodat ze moeten zeggen: Ik sliep, maar mijn hart waakte, Hooglied 5:2. Petrus stond in zo'n moeras, toen hij een zwak rietje was. Ze hebben dikwijls zoveel slijk van verdorvenheid. Verheft zich de bieze zonder slijk? (Job 8:11)).

Al staat het riet in de modder, het behoudt toch zijn levenskracht en groene kleur. Al leeft een kind van God onder de goddelozen en onder de invloed van de verdorvenheid, hij behoudt toch zijn genade. Jozef was even vroom in Egypte, aan het hof van de farao en in het huis van Potifar, als in Kanaän. Noach was even vroom in de eerste als in de tweede wereld. Lot was vroom in Sodom. Daniël behield het werk der genade in Babel. Zij behielden hun teer geweten, hun bidden en hun hoop op God. Het riet is uitermate vruchtbaar. Ik weet niet of een kleine in de genade niet meer tot eer van God leeft dan een sterke. De sterken hebben zoveel overleggingen voordat zij voor Gods Naam uitkomen, maar de kleinen kunnen niet zwijgen.

Ze schreien en ze zuchten eens. Ze hebben zo'n teer geweten. Ze kunnen het niet verbergen. Hun schreien en hun teerheid komen openbaar. Ik denk dat die tere en zwakke kinderen in de genade dikwijls vruchtbaarder zijn. Zo levert een klein en wankel rietje meer winst op. Ze hebben invloed op hun vrienden, op hun man, vrouw en kinderen, als ze die hebben, zodat er dagelijks tot de gemeente worden toegedaan. Hun talentje wint er twee.

Het riet kan heel veel verdragen. Wat kan een kind van God dat overtuigd is, niet verdragen! Benauwdheid, strijd, angst, vrees, zodat het in de ziel ervaren wordt als de dood. Wat een winterse stormen, wat een sneeuw en regen staan een kind van God niet te wachten, voordat zij kunnen zeggen: De winter is voorbijgegaan, de plasregen is overgegaan, Hooglied 2:11. Dan is het waar: De gemeenten dan, door geheel Judea, en Galilea, en Samaria, hadden vrede, en werden gesticht; en wandelende in de vreze des Heeren, en de vertroosting van de Heilige Geest, werden vermenigvuldigd, Handelingen 9:31.

De rietstengels ondersteunen elkaar. Zo is het met Gods kinderen ook. Al die zwakke kinderen van God komen bij elkaar om elkaar te stichten en te troosten. Zij zijn in al hun twijfelingen oprecht. Zij spreken eens in hun eenvoudigheid, ze bidden eens, een ander noemt een woord waaruit hij gesticht en versterkt is. We zeiden al dat u eerder door een eikenbos komt dan door een bos van biezen. De eikenbossen ondersteunen elkaar niet zo. Wat is het riet zwak en hoe gemakkelijk krijgt het een knak. Zo is het ook met die zwakken. Zijn ze ergens geweest waar wat gesproken werd of hebben ze een preek gehoord, het minste harde woord dat gesproken werd, is door hen opgemerkt. Zij letten op al hetgeen tegen hen is, maar niet op wat voor hen is. Zij kunnen zichzelf niet op de been houden of genezen. Zij geven de spreker gelijk en zeggen: Ja, het is zo en het moet zo zijn. Zij liggen nu geheel terneergeslagen op de grond.

Nu zult u zeggen: Dat is dus een riet, maar wat is nu een gekrookt riet? Gekrookte rietjes hebben een knak gekregen. We moeten onderscheid maken tussen een riet en een gekrookt rietje. Daar kunnen zwakken zijn die toch die knak niet hebben. Nu moeten we zien wie zo'n gekrookt rietje is.

Het zijn de beginnelingen, de overtuigden, die steeds hun werk afkeuren. Hun werk is niet goed en het zal nooit goed zijn. Er zal niets goeds uit voortkomen; en, zo zeggen ze, ik zal nog omkomen. Mijn werk is niet waar en zal het nooit zijn, Jesaja 6:5. Mijn werk, zeggen ze, is geen werk dat voor een werk van God te houden is. Het is niet anders dan een werk in het geweten. Het is alleen maar de angst die ik voor de dood heb en ik heb geen genade.

Iemand is een gekrookt rietje als hij heel weinig kennis heeft. Ze kennen de weg van de Heere nauwelijks. Er is zoveel onkunde in het geestelijke leven. Spreekt u van het geloof en van de liefde, zij weten nauwelijks wat ze ermee aan moeten. Ze werpen vaak het meest kostelijke weg.

Het zijn degenen die geslingerd worden in hun genadestaat. Ach Heere, zeggen ze, er is wel eens een lichtpuntje, heel klein, maar het schijnt uit te gaan, een vonkje van Gods Geest. Zo nu en dan schijnt er enig licht en dan is het zo weer uitgedoofd. Wat is de ene dag anders dan de andere. De ene dag, zeggen ze, schijnt het alsof ik genade heb, en de andere dag mis ik het weer. U zult ze dikwijls zo verschillend aantreffen als u ze ontmoet. Het zijn degenen die zich in het donker bevinden en bestreden worden. Het zijn degenen die de dood ervaren. Het zijn de mensen die zeggen: Ik ben zo dood, ik ben besloten en ik kan er niet uitkomen. Ik ben als een man die krachteloos is, Psalm 88:5. Het werk wordt mij zo bestreden. Ik kan het niet langer uithouden. Ga ik voorwaarts, ik zie Hem niet; ga ik achterwaarts, ik merk Hem niet. Ga ik naar de kerk en aan het avondmaal, ik voel de nabijheid van de Heere niet.

Het zijn degenen die zeggen: O God, ik kan al de kruisen niet dragen. Ik ben moe van smaad, Klaagliederen 3:30. Mijn bestraffing is er elke morgen, Psalm 73:14. Mijn bestraffingen zijn

veel, aanzie mijn ellende, Job 10:15. Want mijn ziel is vermoeid van alle tegenslagen, Psalm 88:4.

Het zijn degenen die zeggen: Ik zal er nog mee aan een eind komen. Ik zie dat het toch alles vruchteloos is wat ik doe. Ten slotte: het is zo'n kind van God dat zichzelf met zijn zaak niet aan God kan toevertrouwen. Ik kan dat niet doen, zeggen ze, mijn weg op de Heere wentelen en geloven dat Hij het goed maken zal. Ik weet niet hoe ik mijn neergebogen hart moet oprichten. Mijn hoop op de Heere is vergaan. Alles is weg en ik vrees dat God mij nog tot een voorbeeld voor anderen zal straffen.

Zie, zo zult u een gekrookt riet in het Woord vinden. U zegt: Ik ben niet waard dat God erop letten zou. Ik ben zo lelijk in mijn eigen ogen. Ik moet tegen God zeggen: Werp mij maar in de hel, want dat ben ik waard. Dat staat met andere bewoordingen in het Woord, maar die zullen wij nu niet opnoemen.

2.

Wat doet nu de Heere, als Hij Zijn kinderen zo vindt in zes en zeven duizend benauwdheden? Hij verwerpt hen niet. Toen Hij op de wereld was, bezocht Hij zulke mensen. Als zij naar de Farizeeën waren gegaan, zouden die hen voor het hoofd hebben gestoten. Als Gods kinderen bij hen zouden komen, zou het geen werk van God zijn. Ze zouden bij hen geen enkel begrip ontmoeten. Wat zeggen ze? Het is alleen maar vroom gedoe.

Wanneer een tollenaar naar een Farizeeër zou gaan, dan weet u hoe hij behandeld zou worden. Toen Judas naar de Joodse Raad ging en zei: "Ik ben zo benauwd", was hun antwoord: "Gij moogt toezien", Mattheüs 27:4. Als Petrus toen hij zijn Meester verloochend had, naar hen toegegaan was, zou hij door hen als een misdadiger behandeld zijn. Maar hij gaat straat in, straat uit en schreit en weent bitter, Mattheüs 26:75. De Heere is echter niet zoals die anderen. Ik zal u niet verwerpen, zegt Hij, al voelt u nog zo'n gebrokenheid. De Heere zegt in weinig woorden zoveel als: Ik zal u ondersteunen, bijstaan, oprichten, troosten, zodat u bij de uitkomst zult moeten zeggen: Welk een Heere heb ik aan de Heere Jezus!

Maar wat wil het zeggen, als er staat: Ik zal zo'n gekrookt rietje niet verbreken? Daarmee zegt de Heere: Ik laat het toe dat u wel eens treurt, dat u wel eens hartelijk schreit, dat u wel eens klaagt, dat u wel eens wanhoopt. U mag wel eens heen en weer geslingerd worden tussen hoop en vrees en verdriet. U mag uw ankertje, uw hoop wel eens vergeten. Maar zeg niet dat Ik niet kan of wil helpen. Ik liet de zondares wel schreien, maar niet tot wanhoop komen. Ik liet Petrus wel bitter schreien, maar niet tot wanhoop komen. Ik zal u niet hard of streng behandelen. Ik mag eens zeggen: Waarom wankelt u zo? Heb Ik daar zo veel reden toe gegeven? Ik mag eens zeggen: O, onverstandigen en tragen van hart om te horen en te geloven, maar een veel strengere toon zal Ik niet aanslaan, Lukas 24:25. Ik zal u liever toeroepen: Zalig zijn de armen van geest, zalig zijn de treurigen, komt tot Mij, u die belast bent, Mattheüs 5:3-4 en 11:28. Ik wil liever handelen als een moeder, die de meeste zorg besteedt aan haar zieke kind. Ik zal de meeste zorg besteden aan een ziel die ziek is. Ik zal voor hen geen andere boodschap hebben. Ik zal u niet laten zuchten en Ik zal maken dat al Mijn kinderen en knechten ook geen harde boodschap voor u hebben. Ik zal hun een tong der geleerden geven en Ik zal hen een zacht woord doen spreken.

Al is uw genade nog zo klein, Ik weet ervan en het zal genade blijven. Ook uw overtuigingen, uw tere geweten, uw hoogachten van God, uw verachten van de wereld zullen blijven. God zal alleen waarde voor u hebben. Ik weet wat voor maaksel u bent, Psalm 103:14 en 1 Johannes 3:20. Ik ben meer dan uw hart en Ik weet alle dingen.

Ik zal u niet alleen niet verbreken, maar Ik zal u ook voedsel geven, waardoor u verkwikt en versterkt zult worden, namelijk Mijn Woord, Mijn sacramenten, Mijn Geest en het onderwijs van de vromen. De lippen van de rechtvaardige voeden er velen, Spreuken 10:21. Denkt u dat

u zult moeten achterblijven? Nee, dit is Mijn verbond, dat niet zal gebroken worden, Jesaja 54:10. Ik zal u steeds weer onderwijs geven. U zult niet altijd in zo'n geestelijke stand blijven. Al durft u het tot de vromen niet te zeggen, tot Mij durft u wel eens te zeggen: Waarom ben ik geestelijk zo arm? Het licht is immers voor de rechtvaardige gezaaid, Psalm 97:1. Welnu, zonder troost zult u niet sterven. Ten slotte: u zult Mij niet tot een Tegenstander krijgen. U bent Mijn loon. Ik heb u zo duur gekocht en zou Ik de raad van Mijn Vader verbreken? Zou Ik het verbond niet houden? Zou Ik de Geest bedroeven? Zou Ik het Woord onbetrouwbaar maken? Ik zal voor u nooit als een Tegenstander zijn in uw leven en in uw sterven; en als Ik vóór u ben, wie zal tegen u zijn? (Romeinen 8:31). Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? (Romeinen 8:33).

3.

We komen aan ons derde punt. Is het waar en zal het altijd zo zijn? Ja, het is waar geweest zolang er een Kerk bestaat en het zal waar zijn, totdat Ik hen in de hemel zal brengen. Hebben wij daarvan wel zekerheid? Ja. Denkt u niet dat het zeker is wanneer God het zegt? Zal Hij liegen Die de Overwinning van Israël is? Nee, 1 Samuël 15:29. Hij geneest de gebrokenen van hart en Hij verbindt hen, elke dag weer opnieuw, Psalm 147:3. Hij is nabij de gebrokene van hart, Jesaja 61:1. Hij gaat naar die gebrokene toe, zegt God. Wij zeiden dat het zeker niet alleen woorden zijn, maar ook daden. Ik woon waar de nederige en gebrokene is, Jesaja 57:15. Wat doet U daar, Heere? Ik verlevendig hen, Ik geef hun moed, Ik troost hen weer eens, Ik versterk hen weer, zoals een vrouw haar zieke kind. Ja, David, dat gebroken riet, hoe dikwijls ondervond hij het? Petrus, hoe ondervond hij het aan de maaltijd, toen hij de Heere verloochend had, Johannes 21? Toen Hij opgestaan was, zei de Heere: Gaat heen en zegt het Petrus, Markus 16:7. Het zal met u goed komen, man, zei de Heere, houd moet, u zult nog een martelaar voor Mij worden, 2 Korinthe 2:7. De geesten mogen door droefheid niet verslonden worden. Let op de gekrookte rietjes, de zondares, de Kananese vrouw, heeft Hij die wel gebroken?

Waarmee kunnen wij het fundament, dat zeer vast is, nog meer bevestigen? Vanuit het barmhartige en zachtmoedige hart van de Middelaar. In Jakobus 5:11 lezen we dat de Heere zeer barmhartig is en in Jesaja 54: Hun Ontfermer zal hen leiden. Kom tot de troon van Mijn barmhartigheid, zegt God in Hebréeën 4:16. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermt over de zoon van haar buik? Ofschoon deze zou vergeten, zo zal Ik toch u niet vergeten, Jesaja 49:15.

Er zal zeker geen andere weg zijn, want God de Vader zegt dat Hij Zijn Zoon zendt om de treurigen te troosten. Hij spreekt naar hun hart en daartoe geeft Hij aan de Zoon de Geest zonder mate. Hier ziet U iemand die ziek, bedroefd en moedeloos is, die onder het kruis bezwijkt. Ga en ondersteun deze, zegt de Vader, verbind en help deze overeind, Jesaja 61:1-3. Het is zeker dat zulke gebrokenen in deze weg lijken op de gebroken Heere Jezus. Mijn kind, zegt Hij, om uwentwil ben Ik zo gebroken geweest en u bent het nu om Mij, en zou Ik dan nu dat zwakke rietje aan zichzelf overlaten? Hij zegt: U zou u met Mij wel willen hebben laten verbreken in Mijn offer, en Ik zal nu in uw verbroken hart intrek nemen.

Er is nog een reden waarom Ik het niet verbreken zal. Ik ben de Medicijnmeester en Geneesheer. Wel, eerder dat Ik u zou verbreken, zal Ik er liever een pleister van Mijn eigen bloed en gerechtigheid op leggen. Ik heb liever Mijzelf laten verbreken.

Toepassing

Wat zegt u nu van deze drie punten? Hebben wij daarin niet aangetoond dat de Heere Zich voegt naar de weg van Zijn volk? Zal de gehele kudde zo niet behouden binnenkomen? U zult zeggen: Ach Heere, zal ik zo'n rietje zijn? Zijn er zulke mensen hier niet? Hebt u de prediking

niet kunnen verstaan? U zult zeggen: Begrijpen, ja, ik heb het wel begrepen. En hebt u het dan zelf niet? U zult het niet werkelijk verstaan als u het niet hebt ondervonden.

Gekrookte rietjes, waarom bent u zo moedeloos? U werpt het zo dikwijls weg. Waarom spreekt u zo ongelovig? De Meester roept u. Hij zegt: Als u komt, zal Ik u geenszins uitwerpen, Johannes 6:37. Vraag het aan al Gods kinderen of het met hen niet zo gegaan is als het met u gaat. Zijn al degenen die u kennen, niet met u bewogen om u te helpen?

Spreken zij met u niet over hun eigen ondervindingen? Wel, al bent u een gekrookt rietje, u bent toch een plantje van God de Vader, dat niet uitgerukt zal worden. U bent een vonkje van Zijn Geest, dat nooit uitgeblust zal worden. De Heer zal u misschien spoedig eens ontmoeten en dan zult u zeker een ontmoeting hebben ten goede. Blijf daarop wachten. Als er ergens een treurige, een belaste was of iemand die in duisternis zat, dan ging de Heere daar naar toe, toen Hij nog op de wereld was. Hebt u Hem in uw leven wel eens ergens anders gezien? Ach, zegt de Heere, Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden, Zacharia 13:7.

U zult zeggen: Ik ben geen rietje, ook geen gekrookt rietje. Wat zegt u toch? Bent u daar zo zeker van? Draagt u niet iets anders in u om dan in uw vroegere leven? Hebt u niet iets anders in u dan wat de natuur u geven kan? Geeft de natuur dat wat u zo bemint? Wenst u niet een rietje te zijn? Welke waarde ziet u er dan in? Waarom wenst u dat? Waarom is dat voor u zo begeerlijk en van grote waarde geworden? Zegt u niet eens tegen God: Al is het gekrookt, als het nog maar echt is. Ach, dat ik U de eer van het werk eens geven mag.

Zal dat kunnen zonder een gekrookt rietje te zijn? Dat kan niet. U zult zeggen: Ik ben geen gekrookt rietje, ik ben al gebroken. Ik heb zoveel zonden gedaan. Ik heb zo gezondigd tegen het licht van mijn geweten en tegen de werkingen van Gods Geest. Ik antwoord u: Te vallen in de zonde is nog niet verbroken te worden. Petrus, Noach, Lot en David vielen wel in grote zonden, maar zij waren niet verbroken. U zult zeggen: Zou iemand in het ergste geval nog wel weten of hij een gekrookt rietje is? We zien dat we dat nu niet kunnen afmaken en daarom zullen we er in een volgende preek op terugkomen. We zullen het nu hierbij laten en God bidden of Hij het gesprokene wil zegenen tot Zijn eer.

AMEN